

CION FELÉ

Juda Halévi

Tehozzád száll sóvárgó lelkem vágya:
Leomlani a drága föld porába.

Rád gondolok, ha dül a fergeteg, –
S gyönyör nekem, ha érted szenvedek.

Oh, téged látlak, midőn reng a gálya,
És széjjelfoszlik gyenge vitorlája.

Ha forrni kezd a tenger kebele,
Miként szívem hó vágyakkal tele.

Midőn a habot vihar felkavarja,
És felzúg bőszyűlten a mélység alja.

Midőn vad örvény dühöng, háborog,
És ingó hajónk félve tántorog,

Gúnyolva néznek rá a rémes szörnyek,
És éhesen már lakmározni jönnek.

De engem nem bánt gyötrő félelem,
Hisz bűnös képed kísér szüntelen.

Nem aggaszt minden elveszített kincsem,
Hisz' kivüled más drágaságom nincsen.

Éhség se' bánthat, amig szent neved,
Miként a manna táplál engemet.

És míg hozzád repülök lenge szárnyon,
Felejttem őt, – ah egyetlenegy lányom...

Felejttem édes játszó gyermekét,
Ki játékaival búmat úzta szét.

Felejték mindent, mit oly hűn szerettem,
És karjaidba omlok önfeledten.

Magamba szívom üdvöd mámorát,
S szerelmed kéje lelkemen hat át.

Szívem lehull keblednek szentélyére,
S – mint áldozatnak – ömlik forró vére.

Míg véglegelhetem is elsuhan –
S öledben nyugszom halva, boldogan.

PATAI JÓZSEF FORDÍTÁSA